

Uit de pastorie – week 49 2025

Wat achter ons ligt

Sinds mijn vorige stukje in de kerkbode, twee weken geleden, ligt er héél veel achter ons. Allereerst de beslissing om het beroep naar de Oude Kerk in Huizen aan te nemen. Ik schreef erover in de brief die met de weekbrief werd meegestuurd. Hoe Jeremia 32 een sleutelrol vervulde in de manier waarop de Heilige Geest me voor dit beroep inwon. Toen ik me in augustus weer openstelde voor beroepen, stond deze gemeente niet op 'mijn lijstje'. Maar de Heere stoort Zich doorgaans niet aan onze lijstjes. Dat is genade. Ik ervaar het (samen met mijn vrouw) als een heel groot wonder dat Hij zo duidelijk de weg wees. Met een tekst die ik zelf niet gezocht had. Op een weg die ik zelf niet gekozen had. We beleven nog steeds innerlijke blijdschap aan deze liefdevolle en overduidelijke leiding van de Heere. De keerzijde is het afscheid van een gemeente die we ruim 8 jaar mochten dienen. Jaren warin heel diepe sporen werden getrokken, scheuren in ons eigen leven. Alle plannen en dromen die ik 8 jaar geleden had toen ik naar Elburg kwam, zijn in de prullenbak terechtgekomen. Het Woord van God echter niet. Dat is verkondigd, gehoord, geloofd, gezegend... en ook afgewezen. Als het zwaard van de Geest maakt het Woord namelijk ook scheiding. Dat Woord blijft, waar zijn dienaren elkaar afwisselen. We nemen dus wel afscheid van elkaar, straks, maar niet van het Woord. We willen u en jullie heel hartelijk bedanken voor alle warme en hartelijke woorden die we de afgelopen weken ontvingen. Dat deed en doet goed!

Toen kwam de eeuwigheidszondag. Opnieuw een dag om te beseffen dat wij allemaal voorbijgangers zijn. Aangrijpend was het om de namen te lezen, de gemeenteleden te gedenken die ons in het afgelopen kerkelijk jaar door de dood ontvallen zijn. Hun nabestaanden bidden wij de troostvolle nabijheid van de Heere toe. Straks zijn het de eerste Kerstdagen, de eerste jaarwisseling zonder deze geliefden. Gemis blijft.

Daarna volgde de eerste adventszondag. Twee kinderen werden gedoopt. We lazen het geslachtsregister van de Heere Jezus in Mattheüs 1. De woorden die Mattheüs hiervoor gebruikt, zijn exact dezelfde als in Genesis 5:1. Maar toen ging het over het geslachtsregister van Adam. Die naam zegt al genoeg: het is een geslacht van Adamskinderen geworden, een ontaard mensdom. Maar als Mattheüs dezelfde woorden gebruikt aan het begin van zijn evangelie, drukt hij daarmee uit dat er in Christus een tweede Adam is gekomen. Een nieuw begin in de wereldgeschiedenis!

We stonden met name stil bij de berekening die Mattheüs weergeeft in vers 17. Over die berekening (3 keer 14 geslachten) hebben heel wat uitleggers zich het hoofd gebroken. Bedoelt Mattheüs iets met die speciale getallen? Nee, zeggen sommigen, hij wil alleen maar aangeven dat er drie even lange periodes zijn geweest. Ja, zeggen anderen, want het getal drie is het getal van de volheid: Jezus kwam in de volheid van de tijd.

In de preek volgde ik deze lijn omdat de drie tijdvakken heel verschillend zijn: bloei (1^e tijdvak, met als hoogtepunt David), verval (2^e tijdvak, met als dieptepunt de ballingschap) en verwachting (3^e tijdvak, het heil moet van Boven komen). Andere uitleggers gaan verder en zeggen dat 3 keer 14 ook 6 keer 7 is. De komst van de Heere Jezus is het begin van een nieuwe tijd, 7 keer 7. Of Mattheüs dit zo bedoelde, vraag ik me af. Want dan had hij de getallen 6 en 7 wel bewuster gebruikt. Hebt u er na de dienst zelf nog verder naar gezocht?

Even stipte ik aan dat elk van de vier evangelisten het leven van Jezus in een eigen perspectief zet. Mattheüs zet Hem in het perspectief van Abraham (Jezus is Messias voor de Joden), Lukas in het perspectief van Adam (Jezus is Redder van Jood én heiden); Markus zet Jezus in het licht van Zijn mens-zijn, Johannes zet Hem daarentegen sterk in het licht van Zijn eeuwige Godheid. Mooi hè?

Wat voor ons ligt

Op de tweede adventszondag hopen we opnieuw Mattheüs 1 te lezen. We lezen een beetje samen op met het dagboekje van de GZB. We zullen ons zondag richten op vers 18. Achter dit vers zit de wonderlijke ontvangenis van de Heere Jezus in de schoot van Maria, door de Heilige Geest. Dáárachter zit de diepe en Bijbelse overtuiging dat de Redder van zondaren niet kan voortkomen uit de mensen. En de even diepe en Bijbelse overtuiging dat de Redder ons van Boven geschonken wordt, als een grote genade. In de avonddienst staan we aan de hand van de catechismus stil bij de eerste bede van het Onze Vader. Dus opnieuw een leerdienst over het gebed. We bidden elkaar gezegende diensten toe.

Ten slotte

Ik sluit af met een hartelijke groet in de Heere aan u en jullie allen, ook van mijn vrouw.
Uw A.J.M.